

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII

HOTĂRÂREA NR. 58
Din 17.01.2006

Colegiul Director

1. ASZTALOS CSABA FERENC Președinte
2. GERGELY DEZIDERIU –Membru
3. IONIȚĂ GHEORGHE – Membru
4. MACOVEANU CORINA NICOLETA –Membru
5. ROȘU MĂDĂLINA RALUCA – Membru
6. TRUINEA PAULA ROXANA – Membru
7. VASILE ANA MONICA – Membru

Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, întrunit în data de 17.01.2006, a dezbătut petiția domnului , cu adresa înregistrată cu nr. P/9139 din 20.12.2005 și constituită în dosarul cu nr. 380/2005.

În fapt, domnul , de naționalitate evreu, este născut în București în , a locuit în România până în data de cand a plecat definitiv, stabilindu-se în statul Israel, în prezent beneficiind de dublă cetățenie: română și israeliană. Dl. supune atenției Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării situația juridică a unor imobile aflate în proprietatea familiei sale, supuse unor regimuri juridice diferite începând cu anul 1940, referindu-se la Guvernul Antonescu care a votat legea constituirii: Centrul Național al Românilor având ca efect confiscarea averilor evreești, restituite în 1944, așa cum rezultă din petiție, imediat

dupa acțiunea regală. De asemenea, se face referire la anii 1948-1950 când Partidul Comunist Român a preluat conducerea și a naționalizat pe români, unguri, germani și evrei precum și la momentul 22 decembrie 1989, având ca efect refuzul restituirii averilor naționalizate timp de 15 ani, atât celor care locuiesc în România, cât și celor care locuiesc în Israel. În acest sens, petentul concluzionează că în anii 1940-1944-45 evreii au fost discriminați pe criteriul naționalității și al religiei, în timp ce după anul 1989 evreii au fost discriminați pe criteriul naționalității și al categoriei sociale având în vedere naționalizarea proprietăților și refuzul restituirii acestora. În ceea ce privește situația discriminării evreilor aflați în Israel și implicit a petentului, se precizează că Parlamentul României a adoptat două legi, respectiv legea nr.112/1995 și legea 10/2001. Cu referire la aceste două legi, petentul consideră că statul român a limitat efectul lor în timp, deoarece statul actual, profitând de faptul că evreii nu erau în România, a vândut locuințele, fabricile, pământurile foste proprietate a evreilor și nu a restituit sumele vânzării foștilor proprietari. Astfel, consideră dl. , se constată două discriminări: s-au efectuat operațiuni de vânzare de către autoritățile române fără știința adevăratului proprietar și statul român și-a însușit suma vânzării, deposedând adevăratul proprietar de valoarea bunurilor vândute. Din acest punct de vedere și raportat la actele normative menționate anterior, petentul consideră că evreii care nu se află în România nu-și pot revendica averea rămasă în țară, nu-și pot apăra proprietatea pe care nu o locuiesc iar această proprietate este declarată proprietate a statului român.

Potentul precizează că a contractat un avocat în vederea revendicării proprietăților din România în baza legii nr.10/2001, plătind un onorariu în acest sens, însă avocatul contractat nu a prestat serviciile contractate având ca efect neînscierea potrivit legii sus menționate. În acest sens, dl. consideră că a fost discriminat deoarece statul român a făcut legi spre a da câștig de cauză avocaților români și celor din Israel, fără intenția serioasă de a restitui averile naționalizate de comuniști. Potentul precizează în încheiere că în anul 1996 a contractat un avocat în România, fiind depuse actele necesare însă cererea sa a fost respinsă, în opinia petentului, din motive de discriminare rasială, deoarece este evreu iar șeful comisiei era anti-semit; discriminare teritorială deoarece nu locuia în România și nu i s-a restituit proprietatea; discriminare financiară, deoarece nu era în România să plătească „șpaga” care se dă pentru a obține dreptul de proprietate și moștenire.

În drept, potrivit art. 2, alin 1 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, ...”*prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasă, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, vârstă, dizabilitate, boala cronică necontagioasă, infectarea HIV ori apartenența la o categorie defavorizată care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice*”.

Potrivit art 2 alin 2 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare: *“Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), fata de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare*”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când autoritățile statale induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Astfel cum statuează și Curtea Constituțională a României, „...prevederile art.16 alin.1 din Constituție se corelează și se interpretează în raport cu prevederile cuprinse în instrumentele juridice internaționale în domeniul drepturilor omului. În acest fel sunt aplicabile dispozițiile art.26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice potrivit cărora: **„Toate persoanele sunt egale în fața legii și au,**

fără discriminare, dreptul la o ocrotire egală din partea legii. În această privință legea trebuie să interzică orice discriminare și să garanteze tuturor persoanelor **o ocrotire egală și eficace contra oricărei discriminări**, în special de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, origine națională sau socială, avere, naștere sau **întemeiată pe orice altă împrejurare.** (Decizia nr.183/1999, M.Of. nr.64/2000, DH 2000, p.157)

Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994, a stabilit că „*un tratament diferențiat nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice*”. De asemenea, prin Decizia nr.135 din 5 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 17 decembrie 1996, Curtea Constituțională a reținut că „*principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.*” (Decizia nr.20/2000, M.Of. nr.72/2000, DH 2000, p.44)

Pe de altă parte, avînd în vedere prevederile înscrise în Constituție, care consacră principiul neretroactivității legii, se reține că potrivit **art.15 alin.2 din Constituția României „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.”** Sub acest aspect, Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, operează de la data intrării în vigoare, respectiv de la împlinirea termenului de 60 de zile care curge de la data publicării în Monitorul Oficial al României, nr.431 din 2 septembrie 2000. Astfel, legislația anti-discriminare în România poate face obiectul actelor sau faptelor de discriminare care s-au săvârșit de la momentul intrării în vigoare și până în prezent, ceea ce face imposibilă analizarea unor acte sau fapte care s-au petrecut anterior intrării în vigoare.

Având în vedere situația prezentată și dispozițiile legale incidente, Colegiul Director constată că potrivit prevederilor **Legii nr.112 din 1995 privind reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinație de locuințe, trecute în proprietatea statului** publicată în Monitorul Oficial nr.279 din 29 noiembrie 1995 la care face referire petentul, **art.1** „Fostii proprietari-persoane fizice ai imobilelor cu destinația de locuințe, trecute ca atare în proprietatea statului sau a altor persoane juridice, după 6 martie 1945, cu titlu, și care se aflau în posesia statului sau a altor persoane juridice la data de 22 decembrie 1989, beneficiază de măsurile reparatorii prevăzute de prezenta lege.

În acest sens, din înscrisurile depuse la dosar, rezultă fără echivoc că dl. , în temeiul art.2 alin.2 și art.12 din legea

nr.112/1996 a formulat cerere de restituire în natură a imobilelor aflate în proprietatea familiei, respectiv a sa, în calitate de moștenitor.

Potrivit **art.14 din Legea nr.112/1996** „persoanele îndreptățite la restituirea în natură a apartamentelor sau, după caz, la acordarea de despăgubiri vor depune cereri în acest sens, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a legii. Potrivit **art.15** „cererile prevăzute la art.14 vor fi adresate comisiei consiliului local, constituită potrivit art.16, pe raza căruia se află situat apartamentul în cauză, iar Hotărârile pentru restituirile în natură se emit de comisiile județene pe a căror rază se află apartamentul, în cazul petentului, municipiul București.

Potrivit **art.18** din lege „**Hotărârile comisiilor județene, ale comisiei municipiului București și ale comisiei sectorului agricol Ilfov sunt supuse controlului judecătoresc, potrivit legii civile, și pot fi atacate în termen de 30 de zile de la comunicare. Membrii comisiilor județene, ai comisiei municipiului București, ai comisiei sectorului agricol Ilfov și ai comisiilor locale, precum și toți funcționarii publici implicați în aplicarea prezentei legi, care îndeplinesc cu întârziere, greșit, sau nu îndeplinesc atribuțiile ce le revin, răspund, după caz, disciplinar, material sau penal**”.

Examinând cererea și dispozițiile legale incidente, constatăm că sesizarea, astfel cum a fost formulată, nu este de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform atribuțiilor stabilite prin H.G.nr.1194/2001 cu modificările și completările ulterioare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (3) din Ordonanța nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, al art. 2 alin. (1) lit g), art. 3 alin. (2), art. 5 alin. (8) și art. 7 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1194/2001 privind organizarea și funcționarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării cu modificările și completările ulterioare, cu majoritate de voturi, a membrilor prezenți

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu sunt de competența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, conform H.G. nr. 1194/2001 cu modificările și completările ulterioare. (4 voturi pentru și 1 împotriva)
2. clasarea dosarului

3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte, potrivit art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.27/2002 privind soluționarea petițiilor, aprobată și modificată prin Legea nr. 233/2002.

4. prezentul act poate fi contestat în termen de 30 de zile de la data comunicării potrivit procedurii prealabile, conform art. 7 din legea 554/2004 a contenciosului administrativ.

COLEGIUL DIRECTOR

1. ASZTALOS CSABA FERENC

2. GERGELY DEZIDERIU

3. IONIȚĂ GHEORGHE

4. MACOVEANU CORINA NICOLETA

5. ROȘU MĂDĂLINA RALUCA

6. TRUINEA PAULA ROXANA

7. VASILE ANA MONICA

Data redactării hotărârii
24.02.2006

